

VERSURI ARHEOLOGICE¹

LUMI UITATE

Lumi uitate, lumi uitate,
În adâncuri îngropate
De vînturi și ploii bătute,
Ne-nțelese, ne-știute.

Lumi uitate, lumi uitate
Geaba sînteți cercetate,
Geaba sînteți dezgropate
De sobolii cei cu carte.

Taina vrînd să v-o deslege
Nimic nu vor înțelege;
Cu șpaclul sau tîrnăcopul,
Cu lupa sau microscopul.

Cu busola și ruleta
Cu jalonul și planșeta
Cu roaba sau vagonetul
Nu vă vor afla secretul.

Cu compasul sau echerul
Greu să vă afle misterul.
Taina voastră-i taină mare
Greu s-o afle fieșcare.

În miimea de busolă
Picătura din nivelă
Milimetru din ruletă
Linia după planșetă.

În toarta supra-nălțată
Și buza mai evazată
Lucrată sau nu la roată
Zgîriată sau pictată.

Că de ar pricepe ciobul
Tot ce scrie ciobologul
Formă, stil, decor și tip
Cu angobă sau cu slip.

Cum l-a surprins stratigrafic
Și l-a țintuit în grafic,
În grundriss și sub nivel
Să nu miște-n nici un fel.

Știind foarte bine el
Că-i de sus din alt nivel.
Parcă-i vina ciobului
Sau a ciobologului.

Vina, vina, bat-o vina
O poartă numai jivina
Care-a croit crotovina
Sau de vină-i rădăcina.

C-a putrezit bat-o vina
Și de-aici toată pricina
Căci simpla milimetrie
Nu e arheologie.

Lumi uitate, lumi uitate
Geaba îmi sunt dezgrobate
Din temelii răsturnate
De sobolii cei cu carte.

Fiindcă lumile uitate
Nu sunt reci și nu sînt moarte
Dar greu pot fi înviate
Cu tipicul după carte.

Privite-n milimetrie
Lumile moarte nu-nvie.
„Carnetul de inginer”
E bun pentru șantier.

Dar cînd scrii istorie
Trebuie glagorie
Minții îi trebuie glas
Fără metru și compas.

Pui milimetria-n cui
Și dai aripi gândului
Căldură sufletului
Și viață trecutului.

13 aprilie 1957

---

¹ Versurile și ilustrația de față au fost selectate din arhiva personală a Silviei Marinescu-Bîlcu. Toate textele publicate aici îl au ca autor pe Constantin S. Nicolăescu-Plopșor, arheolog la Institutul de Arheologie din București, în timp ce ilustrația a fost realizată de Jan Udrescu, desenator la aceeași instituție. Grupajul a fost conceput de Silvia Marinescu-Bîlcu și Radu-Alexandru Dragoman.

FĂRĂ TITLU

Însărcinat de coana Ana²
Și-ncă trei, patru femei
Ca să-mi ascut puținel pana,
Pas de refuză, să nu vrei.
Am așternut dar pe hîrtie
Rînduri bătute-n cap. o mie
Am scris așa, pe apucate.
Nici despre toți, nici despre toate.
Cîteva rînduri nesărate
Mai dulci sau chiar prea pipărate
Că unde-i treaba încurcată
Am cam lăsat-o și eu baltă...!

Lui D. Berciu, zis Mitică
Îi dăruiesc o ulcică
Neo-eneolitică
Și pre-preceramică.

În 900 de pagini
Și tot atâtea imagini
Un nou volum va prinde glas
Să vezi atunci la Cîrna nas³.

Și-acuma în continuare⁴,
Trei rînduri despre unul care
Pentru Sărata n-are sare.
La Dridu face sărindare,

Sucevei lui Ștefan cel Mare,
Îi puse iute lumînare.
Cine e ăsta e o-ntrebare.

La Mediaș și Glăvănești,
La Vîrbicioara și Cîndești,
La Cernavoda și Ploiești,
La Glina și la Ipotești,
Cine e ăsta nu-l ghicești.

Pe la Holboca și la Leț
Cine îmi rămase fleț,
La Zimnicea și la Păcui,
Tot el își puse pofta-n cui,
Cine e ăsta nu vă spui.

La feudal își găsi naș,
De bronz rămase păgubaș,
S-a rătăcit în neolitic,
Și-acum lucrează-n mezolitic.

De ori și ce s-a apucat,
Pe toate numai le-ancurcat,
Din arheologia-ntreagă,
Nu știe ce să mai aleagă.

De va da Academia
Preț de patru cinci decenii
El va scri monografia
Că de-o scri-o așa îndată
Va să iasă Nesărată.

La Histria Caranasuf
S-a ivit o grea problemă
Miroase puținel a stuf⁵
De-aceea Suzi⁶ e-n dilemă.

Pe un vas grecesc pictat
Negru pe alb întunecat
Este o întreagă șaradă
Și multă pricină de sfadă
O fi bărbat sau e menadă?

La Ipotești într-un bordei
Au fost discuții cu temei
Ghiță⁷ îl bagă în doi, trei
Dar nu vrea Mircea Matei
Zice că-i din cinci sau șasă
Dar nici Petrică⁸ nu se lasă
Căci ce și-a zis atunci Petrică
Părerea mea în plus nu strică
Și-l bagă pe loc în zece
Prin zece, prin treisprezece
Numai bietul Roman⁹ săracul
Care a făcut săpătura
Tremurînd de frig ca dracul
A știut să-și ține gura
Și săpînd el cu răbdare
Dînd bordeiului de fund
Avu o cutremurare
Cînd găsi ceva rotund
De aramă în chip de bani
Cu chip de împărat roman.
Și-astfel Nerva Împărat
Domnind spre sfîrșit de unu
Le-a fost zis-o răspicat
N-aveți dreptate niciunul.
Ca să-nchid discuția

² Ana Matrosenco (toate numele se referă la angajați ai Institutului de Arheologie din București).

³ Este vorba de Vladimir Dumitrescu.

⁴ În versurile următoare, până la versul despre Histria Caranasuf, este vorba de Ion Nestor.

⁵ În anii 1959-1960, pentru ținută și limbaj definite de autoritățile comuniste ca fiind indecente o persoană putea fi pedepsită prin trimiterea în Deltă, la tăiat de stuf.

⁶ Suzana Dimitriu.

⁷ Gheorghe Diaconu.

⁸ Petre Diaconu.

⁹ Petre Roman.

Am găsit soluția
Ca să aflăm bine anul
Ce-ar fi să dăm cu banul,
Ca la rișcă, joc cinstit,
Nimenea nu-i păcălit.
Al de-i pică banu-n dungă
Și de jos îi sare-n pungă
Sau îi rămîne banu-n vînt
Pe ăla îl cred pe cuvînt.
Din această încurcătură
Unde-și-a băgat coada dracu
Va pica o mură-n gură
Ălui de va lua caimacul.

Să dăm acuma un ocol
La pensionul din subsol.
În igrasie și răcoare
Lucrează totuși cu ardoare
Vreo șase fete muzeiste
Mai toate acordeoniste¹⁰,
Ce tac ș-așteaptă în dilemă,
Tot la nescriptic sau în schemă.
Și m-au cuprins adînci regrete
Că-i pension numai de fete
Dar pentru ca să fie mixt
M-aș face și eu muzeist.
Prin peșteri cît am colindat
Sînt gata aclimatizat
Din întuneric și răcoare
Pe toate le-aș scoate la soare
Și sigur, sînt, deci nu mă mir
De-acord va fi și VLADIMIR¹¹.

La secția de desen
Cu toți parcă la consemn
Din veseli au devenit triști
Că s-au făcut filateliști.
Dar dintre toți cine-i mai trist?
Un mare Pamilatelist¹²
C-a cumpărat un timbru Cuza
Și l-a plătit, scump, l-a plătit
Și acum îi pleznește buza
Că s-a prăjit, rău s-a prăjit.
E totuși marca dumisale
Și orice-ar zice, orice-ar vrea
Face oricînd două parale
Atîta cît scrie pe ea.
Zic unii că n-are noroc,
Iar alții spun că asta-i cioc.

---

¹⁰ În a doua jumătate a anilor 1950 și prima jumătate a anilor 1960, la Institutul de Arheologie din București, s-a lucrat și cu „munca în acord”, plătită lunar.

¹¹ Vladimir Dumitrescu, șeful secției Muzeul Național de Antichități din cadrul Institutului de Arheologie din București.

¹² Pamfil Polonic.

Și totuși eu i-am găsit scuza
Că poartă ciocul „à la Cuza”.

Alături la Administrație
Mereu aceeași agitație
Că-ți lipsește o pătură
C-ai tocit o mătură
Sau dracului o ruletă
Sau ți-a crăpat o planșetă
Că hîrtie nu mai este
De dosare nici poveste
Și cine poartă vina?
Coana Irina¹³.

---

¹³ Irina Pârlogea.